

ಮೈಸೂರಿನ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ವಾಕ್ ಶ್ರವಣ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆಯ ಆಟದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಮಹಾಮಾತೆಯರು

ಮೈಸೂರಿನ ಪ್ರೊ. ಎಂ.ಎಸ್. ವೇಣುಗೋಪಾಲ್ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ದೃಷ್ಟಿದೋಷಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದವರು. ಬೇರೆಯವರಿಂದ ಓದಿಸಿಕೊಂಡು, ಪಠ್ಯವನ್ನು ರೆಕಾರ್ಡ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಿ.ಎ. ಪದವಿ ಪಡೆದರು. ನಂತರ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಎಂ.ಎ., ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಡಿಪ್ಲೊಮಾ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎಂ.ಎ., ಬಿ.ಎಡ್., ಎಂ.ಎಡ್., ಎಲ್.ಎಲ್. ಬಿ., ಎಲ್. ಎಲ್.ಎಂ. ಪದವಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. 'ಇಷ್ಟೊಂದು ಪದವಿಗಳನ್ನು ಯಾಕೆ ಮಾಡಿದಿರಿ' ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ 'ನಾನು ನಿಮಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ತೋರಿಸಲು' ಎಂದು ಥಟ್ಟನೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಾನೂನು ಕಾಲೇಜಿನ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ, ಕಾನೂನು ಪಂಡಿತರಾಗಿ, ನಾಟಕಕಾರರಾಗಿ, ಕವಿಯಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ಅವರು ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ಈಜುತ್ತಾರೆ, ಟ್ರೆಕ್ಸಿಂಗ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮಾತು ಎಂದರೆ, 'ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಕನಿಷ್ಠ 50 ಸಾವಿರ ಮಂದಿ

ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಸಾಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೂ ಅಂಧನಿರುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂಬುದು. ಅಂದರೆ ಅಪಘಾತ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಸಾಯುವುದು ಎರಡೂ ಕಣ್ಣಿದ್ದವರೇ ವಿನಾ ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದವರಲ್ಲ. ನಾನು ಪತ್ರಕರ್ತನಾಗಿ 31 ವರ್ಷಗಳಾಗಿವೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು 10 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಓದುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅಂದರೆ ಕಳೆದ 41 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪತ್ರಿಕೆ ಓದುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಪ್ರತಿ ದಿನ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಸುದ್ದಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಈವರೆಗೆ ಓದದೇ ಇರುವ ವಿಷಯ ಎಂದರೆ ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನಗೆ ಕೈ ಇಲ್ಲ, ಕಾಲು ಇಲ್ಲ, ಕಿವಿ ಕೇಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಮಾತನಾಡಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಕಣ್ಣು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅಂಗವಿಕಲ ಮಗು ಹುಟ್ಟಿದ ಎಂದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಪೋಷಕರು ಇದ್ದಾರೆ. ಮಗು

ಅಂಗವಿಕಲ ಎಂದು ಅದನ್ನು ಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿದವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅಂಗವೈಕಲ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ ಮಕ್ಕಳು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಕಾರಣ? ಬಾಳ ಸಾಗರವನ್ನು ಈಸಿಯಾಗಿ ಈಸುವ ಅವರ ಧೈರ್ಯಕ್ಕೆ ಇಂಬುಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಏನು? ಶ್ರವಣ ದೋಷವಿದ್ದರೂ ಬದುಕಲ್ಲಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿರುವ ಸಾಕಷ್ಟು ಮಂದಿಯನ್ನು ನಾವು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಅವರು ಯಾಕೆ ನಮಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಯಾವುದೇ ಅಂಗವೈಕಲ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ತನ್ನ ಇತಿಮಿತಿ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಮೀರಲು ಆತ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದವನು ದೃಷ್ಟಿ ದೋಷವನ್ನು ಮೀರಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಾವೆಲ್ಲ ಎನ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯ, ಟಿ.ಕೆ. ರಾಮರಾವ್ ಮುಂತಾದವರ ಪತ್ತೇದಾರಿ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಮೈಯಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣಾಗಿ ಎಂಬ ಶಬ್ದವನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಬಾರಿ ಓದಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಮೈಯಲ್ಲಾ